

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Četvrto tromjesečje 2025.
JUŽNOAMERIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe
pri Hrvatskoj konferenciji Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Prijevod

Maša Gojević

Lektura

Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2025.
Za internu uporabu

Dragi voditelji subotnje škole,

Ovog tromjesečja predstavljamo Južnoameričku diviziju, koja nadzire rad Crkve adventista sedmog dana u Argentini, Boliviji, Brazilu, Čileu, Ekvadoru, Falklandskim otocima, Paragvaju, Peruu i Urugvaju, sa susjednim otocima u Atlantskom i Tihom oceanu. To područje svijeta dom je za 343 milijuna ljudi, uključujući 2,6 milijuna adventista. To je omjer od jednog adventista na 130 ljudi, što je povećanje u odnosu na omjer jedan adventist na 136 ljudi prije tri godine.

Novčana sredstva prikupljena darovima trinaeste subote u ovom tromjesečju, poznata i kao tromjesečni misijski dar, imaju za cilj podržati projekte misijâ u Brazilu i Čileu.

U Brazilu će biti sagrađena crkva na imanju Adventističke akademije Pernambucano u Sairéu. Akademija, koja je otvorena 2014. godine, bliska je srcima mnogih adventista u Brazilu. Izgrađena je uz velike osobne žrtve kako bi zamijenila omiljenu i poznatu školu, Akademiju sjeveroistočnog Brazila (ENA), koju je 2000. godine uništila poplava. Nova crkva primat će oko pet stotina ljudi.

Misijski projekt u Čileu ima za cilj otvoriti stotinu učionica subotnje škole za djecu u crkvama s malim prihodima diljem zemlje. Druga dva projekta u Čileu temeljena su na Čileanskom adventističkom sveučilištu u Chillánu. Izgradit će se novi domovi kako bi još pedesetero studenata moglo živjeti na imanju sveučilišta. Trenutno sveučilište ima oko tri tisuće studenata, od kojih velika većina nisu adventisti i žive izvan kampusa. Nove sobe u domu bit će namijenjene svima, ali su posebno potrebne studentima adventističke teologije i obrazovanja, koji dolaze na sveučilište iz udaljenih mjesta i

studiraju kako bi radili u adventističkim crkvama i školama. Na sveučilištu će također biti otvoren adventistički centar za osposobljavanje studenata da služe kao misionari dragovoljci. Novi centar sastojat će se od slušaonice za 250 ljudi i pet učionica za nastavu o misioniranju. Taj centar ima cilj svake godine poslati trideset misionara u svijet.

Ako želite oživiti svoj razred subotnje škole, nudimo fotografije, video zapise i druga gradiva koja prate svako misijsko iskustvo.

Činjenice i aktivnosti Južnoameričke divizije možete preuzeti na bit.ly/sad-2025, a englesku PDF inačicu *Vijesti iz svijeta za djecu* na bit.ly/childrensmision. Crteže iz misije, koje djeca mogu bojiti, možete pronaći na bit.ly/bank-coloring-page. Pratite nas na facebook.com/missionquarterlies.

Imajte na umu da ne morate čitati iskustvo točno onako kako je objavljeno. Ovo su dječja iskustva namijenjena širokom rasponu uzrasta od šest do dvanaest godina; stoga slobodno prilagodite jezik i sadržaj razini koja odgovara dobnoj skupini vašeg razreda subotnje škole.

Hvala vam što potičete djecu da budu usmjerena prema misiji!

Andrew McChesney, urednik

4. listopada 2025.

Trogodišnja misionarka

Čile

Trogodišnjoj Katalini svidjelo se biti djevojčica misionarka na Uskršnjem otoku.

Preselila se na otok s majkom i ocem iz njihovog doma u Čileu, u Južnoj Americi. Uskršnji otok je dio Čilea, ali se nalazi usred Tihog oceana — daleko, daleko od ostatka Čilea.

Katalina je brzo uvidjela da je život na Uskršnjem otoku drukčiji nego kod kuće. Mnogi ljudi na Uskršnjem otoku ne nose cipele. Katalini to nije nimalo smetalo. Voljela je hodati bosa! Zimi je kod kuće postalo hladno. Ali vrijeme na Uskršnjem otoku je sve vrijeme bilo jako vruće. Katalini to nije smetalo. Vrijeme joj se nije činilo tako vruće kad je bila bosa.

Kod kuće na kopnu, obitelj je putovala automobilom. Ali na otoku su se otac i majka vozili motociklom. Katalina nije imala ništa protiv vožnje s njima. Hladan vjetar bio je dobar za vrijeme vrućih dana.

Katalina se vozila na motociklu kad su otac i majka krajem dana posjećivali obitelji kako bi im govorili o Isusu. Vozila se na motociklu kad su otac i majka rano ujutro posjetili gradonačelnika kako bi mu rekli o Isusu. Uvijek je bila sa svojim roditeljima misionarima.

Svi su voljeli Katalinu. Svi su govorili da je tako dražesna i vrlo ljubazna. Katalini nije smetala sva ta pažnja, pogotovo kad je to značilo da je ljudi stalno pozivaju na rođendanske zabave. Voljela je rođendanske zabave.

Za Katalinu je biti dijete misionara značilo puno misionarskih posjeta s ocem i majkom, i puno proslava rođendana. Katalini se svidjelo biti dijete misionara na Uskršnjem otoku.

Onda se jednog dana dogodilo nešto vrlo strašno. Katalina se vozila na motoru s ocem i majkom do zračne luke. Željeli su se oprostiti od skupine od tridesetak adventističkih posjetitelja koji su došli na Uskršnji otok na kraći misijski boravak.

Bio je vrlo vruć dan kad su se otac i majka oprostili od svih na parkiralištu zračne luke. Dok je Katalina čekala, saagnula se blizu motocikla i trbuščić joj je dodirnuo vrlo vruću ispušnu cijev motocikla.

“Aaaaaaaa!” zaplakala je Katalina.

Otac i majka su pogledali djevojčicu.

“Što je, dijete?” pitala je majka.

“Aaaaaaaa!” plakala je Katalina.

Otac je ugledao veliki crveni trag na Katalininom trbuščiću. Odmah je znao što se dogodilo. “Oh, ne!” uskliknuo je.

Jedan u skupini adventističkih posjetitelja na parkiralištu bio je liječnik i pregledao je Katalinin trbuščić. Rekao je da odmah mora u bolnicu.

Otac je skočio na motocikl. Majka je sjedila iza njega i držala Katalinu u naručju. Zatim se otac molio za Katalinu i sretan put, pa su se zaputili prema bolnici.

Otac i majka su se molili cijelim putem.

Katalina je plakala cijelim putem. Rana je boljela dok ju je doticala njezina košulja. Majka je podigla košulju, ali rana je boljela i kad je vjetar puhao u nju. Hladan vjetar koji je bio tako ugodan za vrućih dana, sada nije bio dobar.

“Aaaaaaaa!” plakala je Katalina.

Na Uskršnjem otoku je sve blizu, pa je i do bolnice trebalo samo pet minuta.

Srećom, dječji liječnik je bio u bolnici, ali je pregledavao drugo dijete. Katalina je morala čekati tridesetak minuta. Ali tada joj je liječnik dopustio da uđe prekoredno, unatoč velikom redu druge djece koja su čekala, jer je bila tako mala.

Liječnik je pregledao crveni trag i stavio na njega veliki bijeli zavoj. Rekao je Katalini da treba dolaziti u bolnicu svaki drugi dan dok joj rana ne zacijeli.

Katalina se osjećala bolje sa zavojem. Kod kuće se molila Bogu da joj izliječi trbuščić. Molila se za svoj trbuščić svaki dan. Nakon tri tjedna rana je potpuno zacijelila. Crveni trag je nestao i ostao je samo mali bijeli ožiljak.

Katalina je bila tako sretna! Znala je da je Bog uslišao njezine molitve, i svima je to govorila.

Prije nesreće svi su voljeli Katalinu. Nakon nesreće ne samo da su je voljeli, već su bili i zadivljeni njezinom vjerom. Svi su govorili o tome kako ona jako voli Boga.

Katalina nije bila samo trogodišnje dijete misionara na Uskršnjem otoku. Bila je i trogodišnja misionarka, koja je svima govorila o Isusu.

Katalina i njezini roditelji služe kao misionari s Adventističkom volonterskom službom na Uskršnjem otoku. Jedan od misionarskih projekata u ovom tromjesečju je novi volonterski centar na Adventističkom sveučilištu u Čileu, u kojem će polaznici učiti biti misionari. Hvala vam na darivanju.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Južnu Ameriku i Čile na zemljovidu. Zatim pokažite Uskršnji otok.
- ◆ Slika prikazuje Katalinu s njezinim roditeljima, Alvarom i Natalijom.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video o Katalini na: bit.ly/Katalina-SAD.
- ◆ Slike za ovo iskustvo preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

11. listopada 2025.

Snaga Neba

Čile

Ime dječaka Mana Henua znači “Snaga zemlje”; Mana znači “moć”, a Henua znači “zemlja”. Ali svi ga zovu jednostavno Mana.

Mana ima dvanaest godina i živi na Uskršnjem otoku. Uskršnji otok je dio države Čile. Ali nalazi se daleko, daleko od čileanskog kopna na južnoameričkom kontinentu.

Uskršnji otok je u Tihom oceanu i daleko, daleko od svega. Ali Uskršnji otok nije daleko od Boga.

Mana je počeo učiti o Bogu kad je bio mali dječak, i njegova ga je baka vodila u crkvu subotom. Ali nije išao baš svake subote. Ponekad je bio umoran i htio je prespavati rano ustajanje. Ponekad se samo želio opustiti kod kuće. Tako je ponekad išao s bakom, a ponekad je ostajao kod kuće.

Ali onda se na Uskršnji otok doselila misionarska obitelj. Obitelj je otvorila klub izviđača u mjesnoj crkvi adventista sedmog dana i pozvala Manu da im se pridruži.

Mana nije bio siguran želi li biti izviđač. Nikada nije bio izviđač. Brnuo se da bi mu to moglo biti preteško i da neće uspjeti. Osjećao se prestrašeno.

Mana je dugo, dugo razmišljao o pozivu misionara da se pridruži klubu. On je stvarno želio odbiti taj poziv.

Ali tada je razgovarao s Bogom.

Bila je subota poslijepodne, a on ujutro nije otišao u crkvu s bakom. Osjećao se umorno i htio se odmoriti kod kuće.

Opuštao se na svojem ležaju kad su mu se misli vratile na izviđače. Sjetio se poziva i ponovno se uplašio. “Bože, što da činim?” pitao je. “Trebam li se pridružiti ili ne?”

Zatim je rekao Bogu o svojim strahovima.

“Bojim se”, rekao je. “Osjećam da to neću učiniti kako treba. Ne želim doživjeti neuspjeh.”

Tada mu je Bog odgovorio. Mana nije čuo glas, ali je osjećao da Bog govori njegovom srcu.

“Ne boj se”, rekao je Bog. “Ako ne uspiješ, nije važno; ja ću te podići i moći ćeš pokušati ponovno.”

Istog trenutka su svi Manini strahovi nestali. Nije se više bojao. Postao je izviđač.

Mana je volio biti izviđač, volio je skupne aktivnosti, a posebno je volio učiti više o Bogu.

Tada je baka predala svoje srce Isusu i krstila se. Bakina sestra je također bila krštena. Mana je vidio kako uranjaju pod vodu te se i on htio krstiti.

Mana je o svojoj želji razgovarao s misionarima, i oni su bili tako sretni! Predložili su mu da se krsti na velikom izviđačkom kampiranju u Čileu.

Majka isprva nije bila sretna zbog te zamisli. Ali kad je vidjela koliko je Mana sretan u crkvi i s izviđačima, složila se.

Mana je kršten na tom kampiranju i postao je prvi izviđač s Uskršnjeg otoka koji je kršten.

Kad se vratio kući, majka je vidjela da je još sretniji nego prije. Željela je biti jednako sretna. Tako se i ona krstila. Mana je s velikim osmijehom gledao kako majka odlazi pod vodu Tihog oceana, točno četiri mjeseca nakon njegovog krštenja.

Manino puno ime znači “Snaga zemlje”. Ali Mana vjeruje da prava moć dolazi samo s Neba. Božja sila s Neba uklonila je njegove strahove o tome da postane izviđač. Božja sila s Neba navela je majku da se krsti. Božja sila s Neba daje sreću.

“Bog može dosegnuti bilo koji dio svijeta”, kaže on. “Bez obzira koliko si daleko, Bog može otići tamo.”

Mana se još uvijek ponekad uplaši. Ali kad god je uplašen, sjeti se što mu je Bog rekao u spavaćoj sobi onog subotnjeg poslijepodneva.

“Svaki put kad se uplašim, sjetim se da Bog obećava da će me podići”, govori on.

Mana se pridružio izviđačima na poziv misionara iz Adventističke volonterske službe. Jedan od misionarskih projekata za ovo tromjesečje je novi volonterski centar na Adventističkom sveučilištu u Čileu, u kojem će polaznici moći naučiti kako da postanu misionari. Hvala vam za vaše velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Južnu Ameriku i Čile na zemljovidu. Zatim pokažite Uskršnji otok, gdje živi Mana.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video s Manom na: bit.ly/Mana-SAD.
- ◆ Mana na slici nosi tradicionalni šešir od kokošnjeg perja.
- ◆ Slike za ovo iskustvo preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

18. listopada 2025.

Nestala tava

Čile

Kala ima šest godina i živi na jednom od najusamljenijih mjesta na svijetu. Kala živi na Uskršnjem otoku.

Uskršnji otok dio je države Čile u Južnoj Americi. Ali taj otok je daleko, daleko od južnoameričkog kontinenta. Uskršnji otok nalazi se oko četiri tisuće kilometara zapadno od Čilea u Tihom oceanu.

Ali iako je Uskršnji otok tako zabačen, nebeski Bog koji sve vidi, čuje i zna, nije zaboravio ljude koji na njemu žive.

Kala je učila o Bogu od misionara u mjesnoj crkvi adventista sedmog dana na Uskršnjem otoku. Subotom je išla u crkvu s bakom. Išla je u crkvu kako bi sudjelovala u izviđačkom klubu koji su otvorili misionari.

Čula je kako misionari govore da Isus voli ljude i spreman im je pomoći. Pitala se je li to istina. Pomislila je: "Voli li Isus doista ljude? Je li im doista spreman pomoći?"

Tada je primijetila da majka naporno radi kuhajući, čisteći i brinući se za nju i njezine dvije sestre. Majka je nekako imala snage za sve. Kala je pomislila: "Mora da Isus pomaže mojoj majci."

Primijetila je da je otac naporno radio i održavao njihovu kuću. Otac je nekako imao snage da popravi sve što je trebalo. Kala je pomislila: "Mora da Isus pomaže mojem ocu."

Zatim je pomislila: "Isus voli majku. Isus voli oca. Ali voli li Isus mene? Je li mi stvarno spreman pomoći?"

Malo kasnije majka je zagubila tavu. Htjela je napraviti ručak i trebala joj je tava za kuhanje. Kala je bila gladna i htjela je jesti. Željela je da majka pronađe tavu. Ali činilo se da će ručak morati biti otkazan ako se tava ne pronađe.

Kala je shvatila da stvarno, stvarno treba Isusovu pomoć. Pomolila se. Zatim je počela tražiti po kući nestalu tavu. Prvo je otišla do ormara u spavaćoj sobi. Unutra je vidjela nebesko plavu uniformu koju je nosila u školi.

Kopajući dublje po ormaru, pronašla je svoj školski ruksak. Bilo joj je drago vidjeti ruksak. Neki dan ga je zagubila. Ali više od ruksaka, trebala je pronaći majčinu nestalu tavu.

Kala je prišla stalaži za cipele pokraj vrata. Tamo je vidjela mnogo pari cipela. Pronašla je svoje cipele. Pronašla je cipele svoje sestre Lane. Pronašla je daljinski upravljač za televizor i vijenac za glavu od umjetnog cvijeća. Pronašla je čak i cipele koje je njezina sestra Mia neki dan zagubila. Bilo joj je drago što je pronašla Mijine nestale cipele.

Ali više od tih nestalih cipela, trebala je pronaći majčinu zagubljenu tavu.

Kala se vratila u svoju spavaću sobu. Vidjela je svoje velike i male igračke razbacane po podu. Sve te igračke trebale su biti pohranjene u njezinoj kutiji s igračkama kako bi spavaća soba bila uredna.

Kala baš i nije imala volje pokupiti svoje igračke, ali pitala se je li još koja igračka ostala u škrinji s igračkama. Prišla je škrinji s igračkama i otvorila je. Unutra je vidjela samo dvije stvari: lutku i — maminu nestalu tavu!

Kala je bila oduševljena! Nije imala pojma kako je zagubljena tava završila u njezinoj škrinji s igračkama.

Ali nije je bilo ni briga.

Baš joj je bilo drago što je tava pronađena.

Veliki osmijeh razvukao joj se licem od uha do uha.

“Hvala Ti, Isuse, što si mi pomogao pronaći tavu!” — uzviknula je.

Zgrabivši tavu, otrčala je u kuhinju. “Mama!” vikala je dok je trčala. “Možeš napraviti ručak!”

Tako Kala toga dana nije propustila ručak.

Dok je jela, hrana joj je bila posebno dobra. Bila je kuhana u tavi koja je bila odgovor na molitvu.

Kala se smiješila i bila je sretna dok je jela. Isus joj je pomogao. On je stvarno voli!

Kala uči o Isusu od misionara Adventističke volonterske službe. Jedan od misijskih projekata u ovom tromjesečju bit će novi adventistički volonterski centar na Adventističkom sveučilištu u Čileu, u kojem će se obučavati polaznici da budu misionari. Hvala vam što velikodušno dajete za ovaj projekt.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Južnu Ameriku i Čile na zemljovidu. Zatim pokažite Uskršnji otok, na kojem živi Kala.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video s Kalom na: bit.ly/Kala-SAD.
- ◆ Slike za ovo misijsko iskustvo preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

25. listopada 2025.
Bog sve čuje
Čile

Majka je rekla jedanaestogodišnjem Tane Tau da se otvara izviđački klub u crkvi adventista sedmog dana na Uskršnjem otoku.

“Želiš li ići?” pitala ga je.

Tane Tau nije bio siguran želi li ići.

“Daj da razmislim o tome”, rekao je.

Tane Tau je bio malo uplašen. Pitao se hoće li ga druga djeca možda zadirkivati u klubu izviđača. Pitao se hoće li se uklopiti.

Tako je dječak neko vrijeme razmišljao treba li se pridružiti klubu ili ne.

Zatim je pomislio: “Zašto trošim sve ovo vrijeme na razmišljanje? Daj da samo odem tamo i saznam.”

Izviđački klub se odmah svidio Taneu Tau. Nitko ga nije zadirkivao. Jako se dobro uklopio i stekao je mnogo novih prijatelja.

Bilo je mnogo, mnogo djece s kojom se sprijateljio u izviđačkom klubu. Kad je Tane Tau stigao, u klubu je bilo čak devedesetero izviđača. Činilo se kao da su mnoge majke govorile svojoj djeci o novom klubu na Uskršnjem otoku.

Kao izviđač, Tane Tau je učio o Bogu od misionara koji su otvorili klub. Naučio je da će se Bog uvijek brinuti za njega. Naučio je da Bog uvijek čuje njegove molitve.

Bio je sretan kad je slušao o Bogu punom ljubavi. Već se molio Bogu i pitao se čuje li ga Bog.

Samo mjesec dana prije nego što je postao izviđač, Tane Tau je saznao da njegova teta ima rak dojke. Ona je živjela daleko, daleko u kopnenom dijelu Čilea.

Razumio je da rak jako brine njegovu majku. Često je plakala.

Vidio je da rak jako brine ljude u crkvi u koju je majka odlazila nedjeljom. Kad je s majkom išao u crkvu, čuo je kako se ljudi mole za njegovu tetu.

Tako se Tane Tau također odlučio moliti za svoju tetu. Svake večeri prije spavanja pomolio se: “Bože, molim Te, izliječi moju tetu. Pomozi joj da ozdravi. Pomozi joj da se osjeća dobro.”

Dok se Tane Tau svake večeri molio, pitao se čuje li Bog njegove molitve.

Zatim se pridružio klubu izviđača i od misionara saznao da Bog doista čuje njegove molitve.

Bio je zadovoljan i nastavio se moliti.

“Bože, molim Te, izliječi moju tetu”, molio se. “Pomozi joj da ozdravi i pomozi joj da se osjeća dobro.”

Prošla je godina dana. Tijekom tog vremena Tane Tau se molio i za druge potrebe, a Bog je uslišao te molitve.

Kad je Tane Tau tražio pomoć oko testova u školi, Bog mu je pomogao da sve položi s dobrim ocjenama.

Kad se molio za svojeg bolesnog psa, Bog mu je pomogao da ozdravi.

Zatim je u travnju, točno godinu i dva mjeseca nakon što se počeo moliti za svoju tetu, dobio radosnu vijest da je ona dobro. Rak dojke se potpuno povukao. Izliječena je!

Majka je bila tako sretna!

Tane Tau je bio tako sretan! Bog je uslišao njegove molitve.

Sada se dječak moli Bogu za sve potrebe u svojem životu. On se moli za hranu koju jede.

Moli se navečer da dobro spava.

Moli se za dobro zdravlje majke i oca. Ne sumnja da Bog čuje njegove molitve.

“Bog odgovara na moje molitve”, kaže on.

Tane Tau se pridružio izviđačkom klubu koji su otvorili misionari s Adventističkom volonterskom službom. Jedan od misionarskih projekata u ovom tromjesečju je novi centar za volontersku službu na Čileanskom adventističkom sveučilištu, u kojem će poučavati polaznike da postanu misionari. Hvala vam što ćete velikodušno poduprijeti ovaj važan projekt.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Južnu Ameriku i Čile na zemljovidu. Zatim pokažite Uskršnji otok, gdje živi Tane Tau. Uskršnji otok je dio Čilea.
- ◆ Ime Tane Tau znači “Zgodan muškarac”.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video s Tane Tau na: bit.ly/Tane-SAD.
- ◆ Tane Tau sa slike nosi tradicionalni vijenac za glavu.
- ◆ Slike za ovo iskustvo preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

1. studenoga 2025.

Dovođenje obitelji u crkvu

Brazil

Malena Ana je u srijedu poslijepodne došetala do majke u njihovu domu u Brazilu.

“Nikad me nisi vodila u crkvu”, rekla je. “Zašto me nekad ne odvedeš u crkvu?”

Majka je ostala bez riječi. Tisuću misli ispunilo joj je glavu. Pitala se: “Zašto nikada nisam vodila svoje dijete u crkvu? Neka djeca se žale da moraju ići u crkvu, ali moja kći se žali što je ne vodim u crkvu.”

Majka se osjećala loše. Postojalo je samo jedno što je mogla reći.

“U redu, odvest ću te”, rekla je.

“Kada?” pitala je Ana.

“Saznat ću u koje vrijeme počinje bogoslužje i onda ću te odvesti”, rekla je majka.

“U redu”, rekla je Ana.

Petogodišnja Ana i njezina obitelj nisu bili adventisti, ali su naučili o adventistima kad je Ana išla na satove plivanja kod adventističke učiteljice. Učiteljica je pozvala Anu da postane izviđača.

U klubu izviđača druga djeca su je pitala zašto ne dolazi u crkvu subotom. Zato je i pitala majku zašto ne idu u crkvu.

Tog istog dana majka je nazvala voditelja kluba izviđača u koji je išla Ana i saznala u koje vrijeme počinje bogoslužje subotom.

Sutradan, u četvrtak, Ana je opet prišla majci.

“Kad ćemo ići u crkvu?” pitala je.

Majka je objasnila da je četvrtak i da će u crkvu ići u subotu.

“Subota je za dva dana”, rekla je majka.

“Zašto to traje tako dugo?” požalila se Ana.

Zatim je živnula. “U redu, dobro”, rekla je. “Još samo dva dana.”

Sutradan, u petak, Ana je uzbuđeno rekla: “Sutra idemo u crkvu, zar ne mama?”

Majka je klimnula s osmijehom.

Ana se u subotu rano probudila. Bilo je 6.30 i ona je otrčala do majke, koja je duboko spavala s ocem u njihovom krevetu.

“Mama, danas je dan kad idemo u crkvu!” uzviknula je.

Majka je bila iznenađena što je vidjela Anu tako rano budnu. Obično ju je bilo teško probuditi za vrtić, a sada je bila sasvim budna i spremna za odlazak u crkvu. Majka nije željela ustati tako rano. “Zašto još malo ne odspavaš?” pitala je Anu. “Tako je rano!”

“Ne!” rekla je Ana. “Ne mogu više spavati. Moram se istuširati i obući.”

Nekoliko sati kasnije majka je odvela Anu i njezinu malu sestru Helenu u crkvu. Otac je rekao da ne može ići jer je zauzet.

Ana je jako uživala u crkvi.

Sljedeći tjedan Ana je svaki dan pitala: “Idemo li u crkvu sljedeće subote?”

Majka je svake subote rado vodila svoje dvije kćeri u crkvu. Također je i sama voljela biti u crkvi. Nakon tri mjeseca predala je svoje srce Isusu i krstila se.

U međuvremenu je Ana počela moliti i oca da ide s njima u crkvu. “Kada ćeš ići?” pitala je.

Otac je bio sretan što Ana uživa u crkvi, ali činilo se da je uvijek prezauzet.

“Tata se još uvijek priprema za polazak”, rekao je. “Ići ću jednog dana.”

Ana nije prihvatila takav odgovor. “Ideš sljedeće subote, zar ne?” rekla je.

Tata je mogao reći samo jedno. “Dobro, ići ću”, rekao je. Ali kad je došla subota, nije otišao.

Ana je bila razočarana svaki put kad bi se otac predomislio. Plakala je govoreći: “Tata, moraš ići!”

Prošlo je mnogo mjeseci. Rano jednog subotnjeg jutra Ana je došla u spavaću sobu svojih roditelja da pozove oca u crkvu.

“Ideš li danas?” pitala je.

“Ne, ne danas”, odgovorio je.

Ana se strovalila na krevet i čvrsto prekrizila ruke.

“Onda ni ja ne idem danas”, rekla je.

“Ne, pođi ti sa svojom majkom i sestrom”, rekao je otac.

“Ne”, rekla je Ana. “Moramo ići kao obitelj. Ja ne idem osim ako ti ne ideš.”

Postojalo je samo jedno što je otac mogao učiniti. Otac je te subote otišao u crkvu. Bio je to najsretniji dan u Aninu životu! Oči su joj blistale, a usne se smiješile. Cijela njezina obitelj bila je zajedno u crkvi u subotu! Nekoliko mjeseci kasnije i otac je predao svoje srce Isusu i krstio se.

Sada Ana sanja o tome da dovede sve svoje ujake i tete u crkvu. Sanja da će se i oni krstiti.

Molite se da mnoge majke i očevi, ujaci i tete u Brazilu predaju svoja srca Isusu uz pomoć dara trinaeste subote od ovog tromjesečja, također poznatog kao tromjesečni dar za misije. Dio dara pomoći će u otvaranju crkve za djecu na Adventističkoj akademiji Pernambucano, koja se nalazi u području Brazila u kojem žive Ana i njezina obitelj. Hvala vam što namjeravate velikodušno darivati za ovaj važan projekt.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Brazil na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video s Anom na: bit.ly/Ana-SAD.
- ◆ Potaknite djecu da budu poput Ane, te da pozovu obitelj i druge u crkvu.
- ◆ Slike za ovo iskustvo preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

8. studenoga 2025.

Pljeskanje za Isusa

Brazil

Pljesnite rukama. Ponovno pljesnite rukama.

Zašto ljudi prave buku rukama? Ponekad ljudi plješću rukama da pokažu radost. Ponekad ljudi plješću rukama kako bi iskazali zahvalnost ili odobravanje, primjerice nakon što su čuli prekrasnu pjesmu na koncertu.

Dvanaestogodišnji Antony stajao je ispred jedne stare kuće u Brazilu i glasno pljeskao rukama.

Pljes! Pljes! Pljes!

Taj dječak nije pljeskao rukama da pokaže svoju radost. Nije pljeskao da pokaže da mu se sviđa stara kuća ili netko u kući.

Imao je još jedan razlog. Pljeskao je jer je kuća bila toliko stara i raspadala se da nije imala zvono na koje bi mogao pozvoniti. Kuća je bila toliko stara i raspadala se da nije imala niti vrata na koja bi mogao pokucati.

Pljes! Pljes! Pljes!

Antony je pljeskao jer je želio privući pozornost ljudi u kući. Želio je da ljudi izađu jer im je imao nešto važno reći.

Pljes! Pljes! Pljes!

Napokon je iz kuće izašla baka. Pitala se čemu sve to pljeskanje. Pogledala je i vidjela dječaka kako stoji s njegovom majkom.

Antonyju je bilo drago vidjeti baku. Bljesnuvši velikim, blistavim osmijehom, rekao je: "Dobro jutro! Došli smo vas pozvati na poseban sastanak s nagradama i grickalicama večeras. Ali što je najvažnije, večeras ćemo podijeliti Božju riječ."

Baka nije bila sigurna želi li ići na sastanak.

Antony se još šire nasmiješio.

“Samo dodite!” rekao je. “Svidjet će vam se.”

Baki je bilo teško odbiti tako poseban poziv tako sretnog dječaka. Nasmiješila se i pristala doći u crkvu adventista sedmog dana na evangelizacijski sastanak te večeri.

Antony i njegova majka otišli su do sljedeće kuće. Bila je također stara i raspadala se. I ona nije imala vrata.

Antony je spojio ruke i zapljeskao.

Pljes! Pljes! Pljes!

Trenutak kasnije pojavio se čovjek. Nije izgledao sretno što vidi dječaka i njegovu majku.

“Što želite?” upitao je grubo.

Antony se nasmiješio. “Dobro jutro!” rekao je. “Došli smo kako bismo vas pozvali na poseban sastanak s nagradama i grickalicama večeras. Ali što je najvažnije, večeras ćemo podijeliti Božju riječ.”

Čovjek se ispričao da je te večeri zauzet.

Ali Antony nije odustajao. Nasmiješio se još šire.

“Molim vas, dodite”, rekao je. “Uživat ćete.”

Muškarcu je bilo teško odbiti dječakov poziv. Uspio se blago nasmiješiti i pristao doći.

Tako su Antony i njegova majka hodali gore-dolje ulicom nekoliko sati, pljeskali ispred kuća i pozivali ljude da dođu u crkvu.

Pljes! Pljes! Pljes!

Pljes! Pljes! Pljes!

Pljes! Pljes! Pljes!

Kad su ljudi vidjeli Antonijev osmijeh i čuli njegov uporan poziv, mnogi su pristali doći. Neki su ljudi zatražili i molitve, i Antony se molio za njih.

Te večeri Antony je bio uzbuđen što je vidio da su mnogi ljudi koje je on pozvao došli na sastanak. Bio je oduševljen što su došli učiti o Isusu. Bilo mu je drago što može pljeskati rukama za Isusa.

“Toliko me veseli pozivati ljude”, izjavio je. “Osjećam se sjajno. Isus može dotaknuti njihova srca jer sam ih pozvao.”

Molite se da mnogi ljudi u Brazilu upoznaju Isusa uz pomoć dara trinaeste subote ovoga tromjesečja, poznatog i kao dar tromjesečnog misijskog projekta. Dio dara pomoći će u otvaranju crkve za djecu na Adventističkoj akademiji Pernambuco, koja se nalazi u dijelu Brazila u kojem žive Antony i njegova obitelj. Hvala vam što ćete odvojiti velikodušni dar za ovaj važan projekt.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokaži Brazil na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video s Antonyjem na: bit.ly/Antony-SAD.
- ◆ Dok dijelite ovo iskustvo, pozovite djecu da plješću rukama svaki put kad Antony pljesne.
- ◆ Slike za ovo iskustvo preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

15. studenoga 2025.

Okupljanje u garaži

Brazil

To jednostavno nije bilo pošteno. Svakog petka navečer su se majka i skupina odraslih okupljali u susjedovoj kući kako bi razgovarali o Isusu. Ali nije bilo skupine djece koja su željela razgovarati o Isusu.

Desetogodišnja Dafne i njezina trinaestogodišnja sestra Isadora sjedile su na kauču u svojem domu u Brazilu i razgovarale o tome kako to jednostavno nije u redu. Tada je sestrama sinula zamisao. Otrčale su k majci u drugu sobu.

“Hej, mama”, upitala je Dafne. “Možemo li napraviti dječju skupinu koja će razgovarati o Isusu?” Majka se nasmiješila.

“To je sjajna zamisao!” rekla je.

Dafne i Isadora su odmah prionule na posao. Vrativši se na kauč, napisale su prijedloge za dječju skupinu na komad papira. Na tom programu radile su cijeli tjedan. Trebale su pronaći i mjesto za susret. Majka i svi odrasli sastali su se u dnevnoj sobi u kući njezine prijateljice Gabby. Djevojčice su pitale Gabby, koja je također imala deset godina, može li se dječja skupina sastajati u njezinoj garaži istodobno kad i odrasli. Gabby je pitala roditelje, i oni su pristali. Dakle, našlo se mjesto za susrete djece.

Zatim su Dafne i Isadora morale pronaći djecu koja će doći na njihov sastanak. Djevojčice su otišle u park u blizini njihove kuće. Vidjele su još nekoliko djevojčica kako razgovaraju na klupi. “Kako se zoveš?” upitala je Dafne jednu od djevojčica.

“Sofia”, odgovorila je djevojčica.

“Dobra večer”, pozdravila ju je Dafne. “Jesi li slobodna petkom navečer?”

Sofia je rekla da je obično petkom navečer sama i da joj je dosadno kod kuće.

“Dodi do Gabbyine kuće”, rekla je Dafne. “Imat ćemo zabavne igre, grickalice i razgovarati ćemo o Božjoj riječi. Poznajesh Gabby, zar ne?”

Sofia je poznavala Gabby i s veseljem je prihvatila poziv. Rekla je da će prvo morati pitati roditelje, ali je sigurna da će joj dopustiti da dođe. Dafne je pozvala i Sofijine prijatelje da dođu.

Nakon toga su Dafne i Isadora šetale parkom pozivajući svako dijete koje su ugledale. Svi koji su čuli njihov poziv pristali su doći. U petak navečer sva djeca iz parka pojavila su se u Gabbynoj garaži. Dafne je bila sretna i iznenađena što vidi Sofiju i još dvadeset i petero djece.

Na otvorenju sastaka Dafne i Isadora su se predstavile i poželjele dobrodošlicu svoj djeci.

Zatim je Dafne rekla: “Tako smo sretne što je petak navečer. Već je subota.” Druga su djeca izgledala zbunjeno.

“Kako može biti subota?” rekla je Sofia.

To je bio odgovor kakvom se Dafne nadala. Objasnila je da u Bibliji piše da subota traje od zalaska sunca u petak do zalaska sunca u subotu. Zatim su sva djeca pročitala u Bibliji da se Bog odmarao u subotu nakon što je stvorio Zemlju. Također su pročitali četvrtu zapovijed, koja kaže: “Sjeti se da svetkuješ dan subotnji.” (Izlazak 20,8)

“Ah, da”, rekla je Sofia. “Sad shvaćam.”

Nakon proučavanja Biblije, Dafne i njezina sestra poslužile su kokice s guavom i sokom od manga. Prije nego što su to shvatili, sastanak je završio. Trajalo je devedeset minuta. “Vratite se sljedeći petak navečer”, rekla je Dafne. Sva su djeca obećala da će se vratiti. Sastanak im se svidio.

“Bilo je odlično”, rekla je Sofia

“Donijet ćemo i poklone”, rekao je netko drugi.

Sljedeći petak stigla su djeca s darovima slatkiša i čokoladnih kolača, koje su zajedno pojeli nakon proučavanja Bib-

lije. Kako su tjedni prolazili, Dafne je vidjela da se Sofiji jako sviđaju sastanci. Jako joj se sviđjelo učiti o Isusu. Otprilike petnaest petaka nakon prvog sastanka, Dafne je upitala Sofiju: “Bi li htjela predati svoje srce Isusu i krstiti se?”

“Da!” uzviknula je Sofia.

Sofia i još nekoliko djece iz dječje skupine su kršteni. I to nije sve. Sofijin ujak i ujna čuli su je kako govori o Bibliji, i također se žele krstiti. Dafne je tako sretna! Divno je imati dječju skupinu.

Molite se da mnogi ljudi u Brazilu upoznaju Isusa uz pomoć darova trinaeste subote, poznatog i kao dar za tromjesečne misijske projekte. Dio dara pomoći će u otvaranju crkve za djecu na Adventističkoj akademiji Pernambucano, koja se nalazi u dijelu Brazila u kojem Dafne živi. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušni dar za taj važan projekt.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Brazil na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video s Dafne na: bit.ly/Dafne-SAD.
- ◆ Potaknite djecu da budu poput Dafne, i pozovite drugu djecu da zajedno proučavaju Bibliju. Razgovarajte s djecom o tome kako biste mogli osnovati malu skupinu. Razgovarajte s njihovim roditeljima i pobrinite se da djeca dobiju dopuštenje roditelja prije pokretanja takve male skupine.
- ◆ Pročitajte sljedećeg tjedna kako je Gabby, u čijoj je garaži smještena mala skupina, predala svoje srce Isusu.
- ◆ Slike za ovo misijsko iskustvo preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

22. studenoga 2025.

Subota je posebna

Brazil

Za šestogodišnju Gabby subota je bila dan za gledanje crtića na YouTubeu. Bio je to dan za igranje društvenih igara s njezinim četrnaestogodišnjim bratom Wesleyjem. Bio je to dan za igru skrivača s njezinim prijateljima u parku blizu kuće. Bio je to dan za pisanje zadaće.

Ali jedno joj se nije dalo činiti subotom: nije joj se išlo u crkvu.

A onda je jedan Wesleyjev prijatelj pozvao Wesleya da se pridruži klubu izviđača u adventističkoj crkvi. Wesley je volio izviđače. Volio je stvarati nova prijateljstva i učiti nove vještine.

Ubrzo je primijetio kako se klub za malu djecu okuplja istodobno kad i klub izviđača. Drugi klub nosio je ime “Pustolovci” i bio je namijenjen djeci od četvrte do devete godine.

Sjetio se svoje šestogodišnje sestre Gabby, pa je odlučio reći majci i Gabby za “Pustolovce”.

“Mislim da bi se klub jako svidio Gabby”, rekao je. “Mogla bi ići sa mnom. Mnogo mojih prijatelja također ima mlađu braću i sestre koji u to isto vrijeme idu na te sastanke.”

Gabby se jako svidio taj prijedlog. A još joj se više svidio kad je shvatila da će se “Pustolovci” okupiti jedan dan prije njezinog sedmog rođendana. Odlazak na sastanak kluba činio joj se kao savršeni poklon.

“Mogu li ići? Molim te, mama, mogu li?” molila je svoju majku.

Majka se nasmiješila i dala joj svoje dopuštenje.

Gabby je uživala biti na sastancima. Upoznala je puno novih prijatelja, a posebno se sprijateljila s Dafne. Gabby i

Dafne bile su susjede, znale su se od prije, ali se nikada nisu družile. Nakon što su zajedno išle na sastanke postale su prijateljice i počele su se zajedno igrati.

Zatim se i Dafnina majka sprijateljila s Gabbyinom majkom. Dafnina majka dolazila je u posjet Gabby i njezinoj majci te je s njima počela proučavati Bibliju. Kako su čitale Bibliju, Gabby je zavljela Isusa. Njezina ljubav je svakim danom sve više rasla. Isto tako je naučila i da je subota jako poseban dan.

Prošlo je mnogo mjeseci. Wesley je bio kršten na izviđačkom kampiranju, a Gabby je proslavila još jedan rođendan.

A onda su jednog sretnog dana Gabby i njezina majka zajedno predale svoja srca Isusu krštenjem. Gabby i majka krštene su zajedno.

Danas je subota Gabbyin najdraži dan u tjednu. Subota više nije dan za gledanje crtića, nije vrijeme za igranje društvenih igara, nije vrijeme za igranja skrivača, a nije niti dan za pisanje domaće zadaće. To je nešto vrlo, vrlo dobro!

Subota je dan odmora, dan kad se ide u crkvu i kad se provodi posebno vrijeme s Isusom.

Svakoga petka se za početak subote u Gabbyinoj garaži okupi dvadeset i petero do tridesetero djece, kako bi zajedno proučavali Bibliju s Dafne. Gabby također proučava Bibliju s četvero djece. Više od svega, ona želi da sva djeca upoznaju Isusa, koji sebe naziva "Gospodarom subote" (Marko 2,28).

Molite se da mnogi ljudi u Brazilu upoznaju Isusa uz pomoć darova trinaeste subote ovoga tromjesečja. Dio darova pomoći će da se otvori crkva za djecu u Adventističkoj akademiji Pernambucano, koja je smještena u dijelu Brazila gdje živi Gabby. Hvala vam na velikodušnim darovima ove trinaeste subote.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Brazil na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video s Gabby na: bit.ly/Gaby-SAD.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

29. studenoga 2025.

Loše vijesti na televiziji

Brazil

Gledanje vijesti na televiziji plašilo je desetogodišnju Andrielle.

Svake večeri otac bi uključio televizor u njihovom domu u Brazilu kako bi gledao vijesti. Svake bi mu se večeri Andrielle i njezin trinaestogodišnji brat Alef pridružili.

Ali na vijestima su se stalno prikazivale loše vijesti. Činilo se kao da svake večeri vijesti prikazuju oluje, potrese i druge prirodne nepogode. Činilo se kao da svake večeri prikazuju krađe, ubojstva i druga zla.

Bilo je zastrašujuće gledati vijesti. Andrielle je vidjela toliko loših događaja na televiziji da je pomislila kako se svijet uskoro mora završiti.

U crkvi je čula o kraju svijeta. Svake nedjelje je njezina starija sestra Shirley vodila nju i Alefa u drugu crkvu. U tim crkvama Andrielle je čula da će, kad svijet završi, Isus doći i povesti svoj narod na Nebo.

Više od svega, željela je otići na Nebo i živjeti s Isusom.

Ali propovjednici nikada nisu govorili kako ljudi mogu dospjeti na Nebo i živjeti s Isusom. Nikada nisu otvarali Bibliju i čitali retke o tome kako se treba pripremiti za Isusov dolazak.

Andrielle se nadala da će pronaći odgovor čitajući Bibliju sama. Kod kuće je pronašla mali Novi zavjet i čitala ga svake večeri prije spavanja.

Pročitala je Evanđelje po Mateju i Otkrivenje. Bilo joj je jako zanimljivo. No nije razumjela mnogo od onoga što je pročitala. Još uvijek nije znala kako se pripremiti za odlazak na Nebo.

Jedne večeri, nakon što je ponovno gledala strašne vijesti, razgovarala je s bratom Alefom.

“Moramo se moliti Isusu da nam pokaže pravu crkvu koja će nas pripremiti za odlazak na Nebo”, rekla je.

Alefu se svidio prijedlog i zatvorio je oči na molitvu.

“Pošalji nas u pravu crkvu”, molila se Andrielle. “Želimo se pripremiti za Tvoj dolazak. Stvarno, stvarno želimo doći na Nebo!”

Nakon molitve Andrielle se osjećala bolje. Znala je da će joj Isus nekako pomoći da se pripremi za odlazak na Nebo i susret s Njim. Prošle su dvije godine.

Andrielle i njezina starija sestra Shirley preselile su se od oca i počele živjeti s majkom i očuhom.

Alef je ostao s ocem.

Jednog subotnjeg jutra Shirley je iznenada rekla: “Andrielle, idemo u crkvu.”

Andrielle je bila iznenađena. Nikada nije bila u crkvi subotom. Bilo je neobično ići u crkvu u subotu, ali je otišla jer je bila naviknuta ići po crkvama sa Shirley.

Ljudi u adventističkoj crkvi su srdačno dočekali Andrielle i Shirley. Andrielle se osjećala ugodno. Svidjelo joj se kako su ljudi otvarali Biblije i čitali iz njih. Osjećala se kao kod kuće.

Ona i njezina sestra vratile su se i sljedeći tjedan, i onaj nakon toga.

Zatim je Andrielle počela proučavati Bibliju s dvije žene iz crkve. Njezina majka i očuh pridružili su im se na proučavanjima.

Dok su čitali, Andrielle je vidjela da Biblija objašnjava kako se treba pripremati za odlazak na Nebo i život s Isusom.

U Ivanu 3,16 pročitala je: “Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina, da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.” (Šarić)

Sve što je trebala učiniti da bi otišla na Nebo bilo je — vjerovati u Isusa.

U tom trenutku Andrielle je shvatila da je Bog odgovorio na njezinu molitvu od prije dvije godine. Pronašla je odgovor na svoje najveće pitanje u Bibliji.

Danas je Andrielle 27-godišnja medicinska sestra koja se priprema da bude misionarka na Filipinima. Ona želi govoriti ljudima posvuda da ovakav svijet uskoro završava i da se mogu pripremiti za odlazak na Nebo vjerujući u Isusa.

“Tako sam sretna i zahvalna Bogu što je odgovorio na moju molitvu, iako je to bio glas malog djeteta,” kaže ona. “Tako sam Mu zahvalna što me je vodio do Božje crkve.”

Molite se da se mnogi ljudi u Brazilu pripreme za Isusov dolazak uz pomoć dara trinaeste subote ovog tromjesječja, poznatog kao darivanje za pojedine misijske projekte. Dio darova pomoći će da se otvori crkva za djecu u Adventističkoj akademiji Pernambucano, koja se nalazi u dijelu Brazila gdje živi Andrielle. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušan dar za ovaj važan projekt.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Brazil na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

6. prosinca 2025.

Novorođenče govori o Isusu

Brazil

Hadassa ima osam godina, a već osam godina govori ljudima o Isusu.

Kako je to moguće? Može li sasvim malo dijete govoriti o Isusu? Upravo je to Hadassa činila u Brazilu.

Sve je počelo prije nego što se Hadassa rodila. Majka i otac su jako, jako željeli imati dijete. Molili su se i čekali. Molili su se, i molili. Ali ništa se nije događalo. Nastavili su moliti i čekati.

“Bože, ako nam daš dijete, bit ćemo Ti jako zahvalni”, rekla je majka.

“Bože, ako nam ne daš dijete, svejedno ćemo Ti služiti”, rekao je otac. “Ali ako nam daš dijete, posvetit ćemo ga Tebi.”

I onda je jednog dana majka rodila malu Hadassu.

Otac se sjetio svojeg obećanja. Od dana kada se Hadassa rodila, on i majka posvetili su je Bogu. Počeli su je odgajati da bude misionarka.

Kad je Hadassa imala samo mjesec dana, otac i majka su je počeli voditi sa sobom da dijele kršćanske knjige subotom poslijepodne. Otac ili majka bi je nosili u naručju i obilazili ljude koji su čekali u automobilima na semaforu.

Ljudi su bili oduševljeni kad su vidjeli sasvim malu djevojčicu.

“Ooo, kako je slatka!” govorili su.

Otac i majka bi se nasmiješili i ponudili kršćanske knjige. Također su nudili da se za njih pomole.

Mnogi su prihvatili i knjige i molitvu.

“Bog vas blagoslovio”, rekao bi jedan.

“Bog blagoslovio vašu obitelj”, rekao bi drugi.

Gotovo svi su rekli: "Bog blagoslovio vašu malu kći."

Kad je Hadassa imala dvije godine, počela je sama dijeliti knjige. Također se počela sama moliti.

Jednog subotnjeg poslijepodneva je majka koja je čekala u automobilu na semaforu uskliknula: "Ooo, kako je slatka!"

Otac i majka su se nasmiješili i dali Hadassi kršćansku knjigu da je preda toj majci.

Kad je žena uzela knjigu, otac je rekao Hadassi: "Pomoli se za nju. Pitaj je za ime i pomoli se."

Hadassa je pitala ženu za ime i saznala da se zove Marija. "Mogu li se pomoliti za vas?" pitala je.

Marija je pristala, a Hadassa se pomolila: "Oče nebeski, blagoslovi Mariju i njezinu obitelj."

Marija je bila dirnuta.

"Bog te blagoslovio," rekla je Hadassinim roditeljima. "Bog blagoslovio vašu obitelj. Bog blagoslovio vašu malu djevojčicu."

Ljudima se svidjelo kad bi se Hadassa molila za njih. Neki su plakali. Drugi su joj zahvaljivali. Treći su rekli: "To mi je baš sada trebalo. Bog te poslao."

Hadassa je voljela dijeliti knjige i moliti se za ljude. Uopće nije bila uznemirena. Bila je sretna što pomaže ljudima.

Danas Hadassa ima osam godina i još uvijek rado dijeli knjige i moli se za ljude na semaforima. No sada također drži biblijska proučavanja sa svojim školskim prijateljima. Osim toga, propovijeda u crkvi.

Više od svega, želi biti misionarka kad odraste. Želi puto-
vati daleko izvan Brazila i služiti kao misionarka u nekoj dru-
goj zemlji. Ali zasad je sretna što dijeli Isusa u Brazilu.

"Da bih bila misionarka, moram čitati Bibliju, moliti se i slaviti Boga", kaže ona. "Tako će mi Bog pomoći da budem velika misionarka."

Molite se da mnoga djeca u Brazilu budu nadahnuta da postanu misionari uz pomoć trinaestog subotnjoškolskog dara od ovoga tromjesečja, poznatog i kao dar za misijske projekte. Dio darova pomoći će da se otvori crkva za djecu u Adventis-

tičkoj akademiji Pernambucano, koja se nalazi u dijelu Brazila u kojem živi Hadassa. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušan dar za taj važan projekt.

Hadassina misijska prekretnica

Hadassa je doživjela svoju prekretnicu u dijeljenju knjiga o Isusu kad je imala četiri godine. Do tada je osjećala da ne može sama govoriti o Isusu. Majka i otac su uvijek morali biti blizu da joj pomognu.

Onda je jedne noći sanjala da se igra s mlađim bratom Calebom na ravnom krovu njihove kuće. Iznenada se pojavio veliki Čovjek odjeven u bijelo. Imao je na sebi Božje oružje: štit vjere, kacigu spasenja i mač Duha, što je Božja riječ (vidi Efežanima 6,10-17).

Čovjek je došao do Hadasse i rekao: “Svi ste pozvani na veliku misiju.”

Hadassa se jako obradovala. Smiješila se.

Taj Čovjek je obukao Hadassu i Caleba u Božje oružje. Hadassa nije znala kako — jednostavno se pojavilo na njima. Nakon toga je Čovjek otišao.

Zatim se Hadassa probudila i požurila to reći majci. Bilo je rano, ali majka je već bila budna.

Djevojčica je uzbuđeno ispričala svoj san. Majka je bila jako dirnuta. Suze su joj došle na oči. Bila je zadivljena što je njezina mala kći imala takav san.

“To ti se ukazao Isus”, rekla je majka. “Da, postat ćeš velika misionarka.”

Od toga trenutka Hadassa je znala da može biti misionarka i bez pomoći oca i majke. Dobila je pomoć od Isusa. On joj je dao Božje oružje.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Brazil na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video s Hadassom i njezinom obitelji: bit.ly/Hadassa-SAD
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

13. prosinca 2025.

Dječakov najveći san

Brazil

Kaue je imao samo jedan san. Želio je čitati i pisati.

Iako je Kaue imao osam godina, nikada nije išao u školu. Kaue je živio u brazilskom gradu Recifeu, koji ima mnogo škola. Ali Kaue nikada nije išao ni u jednu školu zbog problema kod kuće. Njegovi su se roditelji razveli baš kad je bio u dobi za početak školovanja. Stoga je te godine propustio školu. Zatim je poslan da živi s bakom. Zbog preseljenja i svih promjena, propustio je školovanje i drugu godinu.

Sad mu se činilo kao da nikada neće ići u školu. Pitao se hoće li mu se ikada ostvariti san o čitanju i pisanju.

Tada je netko rekao baki o crkvenom centru sa zabavnim programima učenja za djecu. Kaue je otišao u taj centar kako bi saznao više.

Kad je stigao, ljubazna školska psihologinja ga je pitala za ime. To je bilo lako.

“Kaue”, rekao je, a ona ga je pitala o njenoj najvećoj želji. I to je bilo lako.

“Moj najveći san je naučiti čitati i pisati”, rekao je.

Psihologinja je htjela pomoći Kaueu da mu se san ostvari. Crkveni centar nije imao program za poučavanje djece čitanju i pisanju. Ali imao je program koji je djecu učio kako koristiti računala. Psihologinja je razgovarala s ravnateljicom centra, koja je slučajno bila njezina majka.

“Vjerujem u tog dječaka”, rekla je psihologinja. “Upišimo ga u računalni tečaj.”

Ravnateljica je poslala Kauea u računalni tečaj. Učitelj informatike pozdravio je dječaka. Zatim ga je posjeo pred računalo i dao mu komad papira s riječima na njemu.

“Napiši ovo”, rekao je. Kaue je sjeo pred računalo. Nije ništa radio. Nije znao čitati niti pisati.

Učitelj informatike otišao je do ravnateljice centra.

“To dijete ne zna čitati ni pisati”, rekao je. “Nemoguće je da pohađa ovaj tečaj.”

Ali ravnateljica centra vjerovala je u Kauea. Željela mu je dati priliku.

“Stavit ga s drugim djetetom”, rekla je. “Može učiti s drugim djetetom.”

“Ali ravnateljice”, rekao je učitelj informatike. “To je nemoguće.”

No, ravnateljica centra je nastojala da Kaue udruži snage s dječakom koji je znao čitati i pisati.

Dani su prolazili, a Kaue je počeo učiti čitati i pisati. Polako je naučio abecedu. Zatim je naučio tipkati slova abecede na računalu. Zatim je naučio kako se piše njegovo ime: “K-A-U-E.”

Prvi put kad je upisao svoje ime na računalu, bio je toliko uzbuđen.

“Mogu napisati svoje ime!” uzviknuo je. “Mogu napisati svoje ime!”

Prolazili su tjedni i mjeseci, a Kaue je naučio čitati i pisati više od vlastitog imena. Počeo je čitati Bibliju i zapisivati svoje omiljene biblijske retke. Također je počeo ići u crkvu u društvenom centru subotom. Pridružio se izviđačima u crkvi, a ljudi iz crkve pomogli su mu da nabavi odoru za to.

Nakon nekog vremena mogao je početi ići u redovnu školu s drugim djecom.

Danas Kaue ima jedanaest godina. Prije samo nekoliko mjeseci predao je svoje srce Isusu i kršten je. Tako je sretan! Neprestano se smiješi jer mu se san ostvario. On zna čitati i pisati!

Molite se da mnoga djeca u Brazilu nauče čitati i pisati u Adventističkoj akademiji Pernambucano, osnovnoj i srednjoj

školi koja se nalazi u dijelu Brazila u kojem živi Kaue. Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će u otvaranju crkve u toj akademiji. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušan dar za ovaj važan projekt.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu grad Recife u Brazilu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video s direktoricom društvenog centra Suzicleide na: bit.ly/Suzicleide-SAD.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

20. prosinca 2025.

Život s Bogom je dobar

Brazil

Život je bio dobar dok je majka radila u Sjeveroistočnoj adventističkoj školi u Brazilu. Obitelj je uvijek imala dovoljno hrane.

Anderson je imao šest godina kad je majka počela prati odjeću učitelja i učenika u školi. Kroz školsko imanje protjecala je rijeka, ali majka nije prala odjeću u njoj jer je voda bila previše prljava. Umjesto toga, nosila je rublje dalje gdje je u rijeci bila čista voda. Tamo je ručno prala odjeću, sušila je, glačala i slagala.

Majka je vodila Andersona u školsku crkvu subotom. Dječak je tamo učio o Bogu.

Ali onda je došla prirodna nepogoda. Kad je Anderson imao jedanaest godina, počelo je padati neuobičajeno mnogo kiše. Voda iz prljave rijeke je sve više rasla. Uskoro je prekrila domove učitelja. Zatim je prekrila školsku crkvu. Poplava je potpuno prekrila Sjeveroistočnu adventističku školu — i cijela škola je uništena. Uništena je i Andersonova kuća. Dječak i njegova obitelj više nisu imali gdje živjeti. Majka više nije imala gdje raditi.

Život je postao težak za Andersona i njegovu obitelj. Preselili su se na malo poljodjelsko imanje na nekoliko mjeseci. Zatim su se preselili u jedan grad, a nakon toga u drugi grad.

Anderson je prestao ići u crkvu. Prestao je učiti o Bogu. Prošle su tri godine.

Kad je Anderson imao četrnaest godina, dobio je posao kao pomoćnik u trgovini. O Bogu je ponovno počeo učiti od drugog zaposlenika, mladića po imenu Marlon. Marlon je volio

razgovarati o Bogu i govorio je da Bog zabranjuje jedenje svinjetine i drugog nečistog mesa.

Anderson je odlučio izvesti šalu. Jedne večeri kriomice je uzeo malo svinjetine iz zamrzivača i omotao je oko upravljača bicikla koji je Marlon trebao sutradan koristiti za posao.

Ujutro je Marlon došao na posao i iznenadio se kad je vidio svinjetinu omotanu oko volana svojeg bicikla.

“Tko je ovo napravio?” upitao je, dok su se suradnici smijuljili.

Anderson se pravio da ga nije briga, ali se smješkao. Marlon nije htio dodirnuti svinjetinu, pa je uzeo metlu i njome odgurnuo meso s bicikla na pod. Anderson je bezbrižno prišao mesu na podu, zamotao ga i vratio u zamrzivač za prodaju.

Svidjela mu se ta šala, pa je opet i opet izvodio smicalice Marlonu. Marlon je shvatio da se Anderson šali, ali se nikada nije naljutio. Samo bi odmahnuo glavom i rekao: “Ne, ne opet.” Zatim bi pozvao Andersona u crkvu.

Anderson nije išao.

Prošla je godina. Prošle su dvije godine. Pa osam godina. Marlon je i dalje pozivao Andersona u crkvu. Kad god bi ga vidio, rekao bi: “Dodi u crkvu.”

A onda je jednog dana Anderson otišao. Crkva je održavala evangelizacijske sastanke, a Marlon je propovijedao o Isusu. Anderson se vratio sljedećeg dana. I dan nakon toga. Dok je učio o Isusu, vratila su mu se sjećanja. Prisjetio se kako ga je majka kao dječaka vodila za ruku u crkvu Sjeveroistočne adventističke škole. Uskoro je Anderson bio kršten.

Zatim je došao red na Andersona da poziva ljude u crkvu. Htio je da svi znaju za Isusa.

Do danas je Anderson osnovao tri crkve u Brazilu. Doveo je više od stotinu ljudi do krštenja, uključujući i vlastitu majku i druge članove obitelji.

Anderson kaže kako je život dobar. Život je dobar kad voliš Boga i druge ljude. Opet i opet on poziva ljude u crkvu — baš kao što je i Marlon njega pozivao.

“Zbog Marlonovog primjera nikada nisam odustao od svoje obitelji”, svjedoči on.

Dio dara trinaeste subote, poznatog i kao misijski projekt tromjesečja, pomoći će u otvaranju crkve u Adventističkoj akademiji Pernambucano u Brazilu. Akademija će biti otvorena kao zamjena za Sjeveroistočnu adventističku školu koja je stradala u poplavi, ali još uvijek nema vlastitu crkvenu zgradu. Vaš dar će pomoći da se otvori crkva u kojoj će djeca moći štovati Boga sa svojim obiteljima, baš kao što Ga je i Anderson kao dječak štovao s majkom. Hvala vam što ćete velikodušno priložiti dar za taj važan projekt sljedeće subote.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Brazil na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki video s Andersonom na YouTubeu: bit.ly/Anderson-SAD
- ◆ Sjeveroistočna adventistička škola otvorena 1943. godine, i među njezinim bivšim učenicima nalazi se mnogo današnjih crkvenih vođa, uključujući i dugogodišnjeg direktora komunikacija Generalne konferencije Williamsa Costu. Poplava je uništila školu 2000. godine, a Adventistička akademija Pernambucano otvorena je na novom mjestu kao zamjena 2014. godine.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Trinaesta subota, 27. prosinca 2025.

Vjerni dječak s Amazone

Brazil

Glauco je imao šestero braće i pet sestara, ali osjećao se odbačeno od svih njih. Osjećao se odbačeno i od majke, ali i od oca koji je napustio obitelj.

Zašto se Glauco osjećao toliko odbačeno u Brazilu? Sve je počelo kad je bio dječak, i kad su adventistički misionari došli u njegovo udaljeno selo na rijeci Amazoni. Misionari su izgradili crkvu i ostavili je pod vodstvom misionara imenom Pita.

Pita je tri mjeseca poučavao mještane o Isusu. Naučio je Glauca kako da se moli. Poučavao ga je o suboti i ostalim Božjim zapovijedima. Pozvao je Glauca da se pridruži izviđačkom klubu u crkvi.

Glauco nije bio siguran želi li biti izviđač. Ali otišao je na jedan sastanak i svidjelo mu se. Bilo je zabavno i uživao je slušajući biblijska izvješća. Veselio se povratku sljedećeg tjedna. No kad se vratio, klub je bio zatvoren. Crkva je bila zatvorena. Pita je iznenada otišao iz sela, a dječak nije znao zašto. Nitko u selu nije mogao voditi crkvu niti klub izviđača, pa su zatvoreni.

Iako crkva više nije radila, Glauco je sebe smatrao adventistom sedmog dana. Kod kuće je pronašao Bibliju i redovito je čitao. Svetkovao je subotu. Svake subote odlazio bi u svoju sobu, pjevao pjesme i proučavao Bibliju.

Bio je najmlađi u obitelji, a njegova braća nisu voljela gledati ga kako čita Bibliju i svetkuje subotu. Nisu vjerovali u Boga i mislili su da ni Glauco ne treba vjerovati.

Jednog dana, dok je Glauco čitao Bibliju, brat mu je istrgnuo knjigu iz ruku.

“Ne trebaš ovo čitati”, rekao je. “To su bajke.”

Glauco se osjećao premladim da bi se suprotstavio, pa je samo zaplakao.

Braća su ga zadirkivala svaki put kad bi ga vidjela s Biblijom. Ponekad bi ga i pretukli. Jednog dana su uzeli Bibliju i poderali je napola.

Glauco nije znao što učiniti. Pokušao je razgovarati s majkom, ali ona ga nije htjela slušati.

Prošle su godine. Glauco je postao tinejdžer, a braća su ga i dalje zadirkivala.

Jednog dana je majka rekla da je na rijeku Amazonu stigla plutajuća crkva. Htjela ju je vidjeti.

“Pastor je danas došao do naše kuće i pozvao nas da slavimo Boga na njegovom brodu”, rekla je. “Rekao je i da možemo osvojiti nagrade.”

Glaucova braća bila su uzbuđena zbog mogućnosti osvajanja lopte ili tave.

“Idemo na brod!” rekao je jedan.

“Možemo nešto osvojiti!” rekao je drugi.

Glauco nije znao kakva se to crkva sastaje na brodu, ali odlučio je saznati. Nije mu bilo stalo do nagrade. Samo je htio čuti što će pastor reći.

Otišao je s majkom i braćom na plutajuću crkvu. Nakon što je pastor podijelio nagrade, Glauco je ostao slušati njegovo predavanje o zdravlju. Oči su mu se raširile od iznenađenja kad je pastor započeo riječima: “Mi smo iz Crkve adventista sedmog dana.”

Glauco je bio presretan! Pastor je bio adventist! Osmijeh mu je prekrpio cijelo lice.

Gotovo je izgubio nadu da će ikada više ići u adventističku crkvu.

Plutajuća crkva ostala je u selu pet mjeseci. Svakog četvrtka pastor je držao posebne sastanke za tinejdžere, gdje su pjevali, igrali igre i razgovarali. Pastor ih je zamolio da podijele svoje životne priče.

Glauco je ispričao kako ga je obitelj odbacivala. Ispričao je da je prisustvovao samo jednom sastanku izviđača, ali da i dalje voli Isusa i svetkuje subotu.

Kad je završio, pastor ga je upitao: "Dakle, ranije si išao u adventističku crkvu. Želiš li se krstiti?"

Glauco je bio jako sretan zbog tog pitanja. Doista je želio krštenje.

Pastor mu je također rekao da može postati misionar za Isusa kroz poseban program za tinejdžere i mlade "Jedna godina za misiju".

"Želiš li biti misionar?" upitao je pastor.

Glauco je odmah odgovorio da želi.

Ali majka i braća nisu podržavali ni krštenje, niti zamisao da postane misionar.

Iako je bio tinejdžer, Glauco se osjećao premladim da bi se borio. Samo je plakao.

"Cijeli moj život niste mi učinili ništa dobro", rekao je. "Možete li mi barem dopustiti da budem slobodan?"

Nitko nije mogao spriječiti Glauca da se krsti, i on je predao srce Isusu krštenjem u rijeci Amazoni.

Pastor s plutajuće crkve krstio je njega i još nekoliko ljudi iz sela. Adventistička crkva u selu, koja je godinama bila zatvorena, obnovljena je i ponovno otvorena.

Glauco je bio presretan! Bio je sretan što je svoj život predao Isusu i što može ići u adventističku crkvu svake subote, čak i nakon što je brod otplovio. Nije mu bilo važno hoće li postati misionar; znao je da će se Bog pobrinuti za njega.

U međuvremenu je majka primijetila koliko je Glauco sretan. Bila je znatiželjna i počela je razgovarati s pastorom s broda. Zatim je proučavala Bibliju s njim. Mjesec dana nakon Glaucova krštenja, i ona je bila krštena.

Nakon toga Glaucov se život potpuno promijenio. Majka je promijenila mišljenje o njegovu pozivu i rekla mu je:

"Idi i služi Gospodinu!"

Sada se Glauco priprema provesti godinu dana kao misionar. Ne može biti sretniji.

“Nije važno što ljudi govore”, savjetuje on svima. “Samo činite ono što Isus zapovijeda u Bibliji.”

Plutajuća crkva koja je posjetila Glaucovo selo na rijeci Amazoni kupljena je uz pomoć darova trinaeste subote 2016. godine. Darovi od ove, trinaeste subote pomoći će u dovršenju novog važnog projekta u Brazilu: izgradnji dječje crkve u Adventističkoj akademiji Pernambucano. Darovi će također podržati tri projekta u Čileu: otvaranje stotinu učionica za dječju subotnju školu u siromašnim crkvama; nove spavaonice za pedesetero novih studenata na Adventističkom sveučilištu u Čileu; i novi centar Adventističke volonterske službe pri istom sveučilištu, koji će svake godine slati tridesetero misionara u svijet. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima za ove važne projekte.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Manaus u Brazilu na zemljovidu. Glaucovo selo nalazi se nedaleko Manausa na rijeci Amazoni.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube video o Glauco na: bit.ly/Glauco-SAD
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Budući projekti trinaeste subote

Dar trinaeste subote u sljedećem tromjesečju bit će proslijeđen Južnopacifičkoj diviziji, a projekti uključuju:

- ◆ Središte utjecaja na otoku Wallis, Nova Kaledonija.
- ◆ Škola služenja Omaura, Kainantu, Papua Nova Gvineja.
- ◆ Zdravstveni projekt za djecu, Salomonski Otoci.
- ◆ Zdravstveni projekt za djecu, Vanuatu.

Činjenice iz misije

Čile

- ◆ Čile ima 713 crkava, 290 malih skupina i 106.037 članova. S populacijom od 19.980.000, to je jedan član adventističke crkve na svakih 188 Čileanaca.
- ◆ Prvi adventisti u Čileu bili su Claude Dessignet i njegova supruga, koji su se obratili u Francuskoj, a zatim doselili u Čile 1885. godine.
- ◆ Prvi adventistički misionar koji je djelovao u Čileu bio je Clair A. Nowlen, koji je došao u Valparaíso u listopadu 1894. godine kako bi prodavao adventističke tiskovine.
- ◆ Čileanska misija Čilea, koju je vodio G. H. Baber, osnovana je 1895. godine.
- ◆ Prvi kamp za mlade u Čileu održan je 1941. godine na Čileanskom adventističkom koledžu, danas Čileanskom adventističkom sveučilištu.
- ◆ Prema državnom popisu stanovništva iz 2012. godine, 66,7 % Čileanaca bili su katolici, 16,4 % protestanti, 16,4 % ljudi bez vjere, a ostali su bili “drugi”. U 2021. godini procijenjeno je da je samo 46 % katolika, 15 % drugih kršćana, 37 % ljudi bez vjere, i 2 % “drugih”.
- ◆ Prema istraživanju Pew Research Centra, udio Čileanaca koji smatraju da je vjera vrlo važna u njihovim životima pao je s 46 % u 2007. na 27 % u 2015. godine. Dvadeset posto izjavilo je da im vjera “uopće nije važna”.
- ◆ Uskršnji otok (Rapa Nui), udaljen 3.540 kilometara zapadno od Čilea, trokutastog je oblika, dugačak dvadeset i tri kilometra, širok jedanaest kilometara, s površinom od 163 km².
- ◆ Uskršnji otok poznat je po više od 600 divovskih kamenih glava (*moai*), podignutih između 1050. i 1680. godine. Ki-

povi su visoki oko tri do šest metara, a najveći koji još stoji visok je oko jedanaest metara.

- ◆ Glavni grad Čilea je Santiago.
- ◆ Oko 40 % Čileanaca živi u glavnom gradu Santiagu ili njegovoj okolici.
- ◆ Čile se proteže južnije od bilo koje druge zemlje i najbliži je Antarktiku.
- ◆ Čile je duga i uska država na zapadnoj obali Južne Amerike, između Tihog oceana i Anda.
- ◆ Čile je dug više od 4.300 kilometara od sjevera do juga, ali širok samo 350 kilometara na najširem i 64 kilometra na najužem dijelu.
- ◆ Službeni jezik u Čileu je španjolski.
- ◆ Postoje različite teorije o podrijetlu naziva Čile. Jedna kaže da dolazi od imena mjesnog poglavice Tili. Druga da potječe od domorodačke riječi koja znači "kraj svijeta" ili "galebovi". Neki misle da dolazi od zvuka "čile-čile" kojim se glasa tamošnja ptica.
- ◆ Valuta u Čileu je čileanski pezo.
- ◆ Španjolci su osvojili Čile u 1500-ima, a neovisnost je proglašena 1818. godine.
- ◆ Godine 2010. je trideset i troje rudara ostalo zarobljeno 700 metara ispod zemlje nakon urušavanja tunela u sjevernom Čileu. Pronađeni su nakon sedamnaest dana, a spašeni dva mjeseca kasnije u roku od 24 sata.
- ◆ Godine 1945. Čileanka Gabriela Mistral (1889.—1957.) postala je prva Latinoamerikanka koja je dobila Nobelovu nagradu za književnost. Prikazana je na novčanici od 5.000 pezosa.
- ◆ Najpoznatiji čileanski pjesnik je Pablo Neruda (1904.—1973.), dobitnik Nobelove nagrade za književnost 1971.

godine. Njegove tri kuće u Čileu (u Isla Negri, Santiagu i Valparaísu) danas su muzeji i turističke atrakcije.

- ◆ Čileanska kuhinja odražava blizinu mora i planina te kulturne utjecaje. Obiluje plodovima mora, voćem i povrćem iz unutrašnjosti, a nekad se koristilo i meso ljame, koje je zamijenila govedina.
- ◆ Najpopularniji sport u Čileu je nogomet, iako su na međunarodnoj razini najuspješniji u tenisu.
- ◆ Čileanski rodeo je nacionalni sport. Dva kauboja (*huasosi*) u tradicionalnoj odjeći pokušavaju zaustaviti mladog bika udarcem prsa konja. Pravila nalažu da se smiju koristiti isključivo čileanski konji.
- ◆ Rt Horn najjužnija je točka Južne Amerike. Prije izgradnje Panamskog kanala brodovi su morali oploviti cijeli kontinent kako bi stigli iz Europe u Tihi ocean, što je bilo vrlo opasno zbog jakih vjetrova i valova.
- ◆ Djeca u seoskim dijelovima Čilea moraju se vrlo rano buditi kako bi pješačila ili stigla na autobus za školu, a putovanje može trajati i po dva sata u jednom smjeru.
- ◆ Duž duge čileanske obale mogu se vidjeti pingvini, pelikani i morski lavovi, dok se u vodi mogu uočiti kitovi u seljenju.
- ◆ Atacama, pustinja u Čileu, jedno je od najsušnijih mjesta na Zemlji, s brojnim vrstama gmazova i kaktusa.
- ◆ Čileanski rudnici bakra nalaze se u pustinjским dijelovima zemlje.

Brazil

- ◆ Brazil ima 10.339 crkava, 9.104 male skupine i 1.778.038 članova. S ljudstvom od 207.035.000 stanovnika, to je jedan adventist na svakih 116 Brazilaca.
- ◆ Osam od četrnaest unija u Južnoameričkoj diviziji nalazi se u Brazilu.
- ◆ Pregledom *Adventističkog godišnjaka* vidi se važnost adventističkog obrazovanja u Brazilu: navedeno je jedno sveučilište, četiri koledža, šest osnovnih škola i čak 131 akademija.
- ◆ Učilište Južnoameričke divizije, Latinskoamerički adventistički teološki fakultet, nalazi se u Brazilu.
- ◆ Oko 50 % Brazilaca smatra se katolicima, što je značajan pad u odnosu na 90 % prije trideset godina.
- ◆ Procjena iz 2020. kaže da su 48 % Brazilaca katolici, 33 % protestanti, 14 % ljudi bez vjere, 2 % spiritisti, 2 % ostali kršćani, a 1 % pripadnici afro-brazilske religije.
- ◆ Prvi adventist koji je posjetio Brazil bio je L. C. Chadwick, koji je boravio u Rio de Janeiru nekoliko tjedana u kolovozu 1892. godine.
- ◆ U svibnju 1893. godine u Brazil je stigao prvi adventistički kolporter, Albert B. Stauffer. Prodavao je knjige na njemačkom i engleskom jeziku, jer tada nije bilo adventističkih tiskovina na portugalskom.
- ◆ Godine 1900. Guilherme Stein Jr. objavio je prvi misionarski časopis *O Arauto da Verdade* (Glasnik istine) u Rio de Janeiru.
- ◆ Glavni grad Brazila je Brasília, iako je najveći grad São Paulo.
- ◆ Službeni jezik Brazila je portugalski. Iako se izgovor razlikuje od onog u Portugalu, govornici se međusobno razumiju.

- ◆ Naziv Brazil dolazi od drveta brazil (*pau-brasil*), čije drvo daje crvenu boju ("crveno kao žerava").
- ◆ Brazil je kroz povijest imao i druga imena: "zemlja Svetog Križa", "zemlja papiga" i "zemlja palmi" (*pindorama*).
- ◆ Brazil su Portugalci prisvojili 1500. godine, ali se stalna naseljavanja nisu dogodila još trideset godina.
- ◆ Sredinom 1700-ih šećerna trska postala je glavni izvozni proizvod Brazila, a afrički robovi najveći uvozni "proizvod".
- ◆ Od 1500. do 1800. godine Brazil je dovezao više od 2,8 milijuna afričkih robova.
- ◆ Godine 1807. se zbog ratova u Europi portugalski kraljevski dvor preselio iz Portugala u Rio de Janeiro, gdje je ostao do 1821. godine.
- ◆ U devetnaestom stoljeću Brazil je postao kraljevstvo, zatim Carstvo Brazila pod vodstvom sina portugalskog kralja, a konačno neovisna država 1889. godine.
- ◆ Brazil je peta najveća država na svijetu, s površinom od 8.515.767 km².
- ◆ Sa 4.395 kilometara od sjevera do juga, Brazil je najduža zemlja na svijetu.
- ◆ Brazil obuhvaća 60 % Amazonske prašume.
- ◆ Brazil ima najveću biološku raznolikost na svijetu, s više od 70 % (oko 4 milijuna) poznatih biljnih i životinjskih vrsta.
- ◆ Više od petine brazilske Amazone je uništeno, a gotovo 93 % Atlantske šume je uništeno zbog sječe.
- ◆ Od 202 životinjske vrste kojima u Brazilu prijeti izumiranje, njih 171 nalazi se u Atlantskoj šumi.
- ◆ Brazilska kuhinja uvelike se razlikuje po pokrajinama, odražavajući mješavinu domorodačkih i useljeničkih utjecaja.

- ◆ Nacionalno jelo Brazila je *feijoada*, gulaš od graha obično kuhan s mesom.
- ◆ Najomiljeniji sport u Brazilu je nogomet. Muška reprezentacija osvojila je Svjetsko prvenstvo rekordnih pet puta.
- ◆ Brazil graniči sa svim državama Južne Amerike, osim s Čileom i Ekvadorom.
- ◆ U Amazoni živi više od četiristo domorodačkih skupina koje govore oko tristo jezika — više nego igdje na svijetu.
- ◆ Grad Rio de Janeiro, obično samo Rio, jedan je od najposjećenijih gradova južne polutke. Poznat je po karnevalu, sambama, bossa novi i znamenitim plažama poput Copacabane i Ipaneme.
- ◆ Rio svake godine početkom ožujka održava najveći karneval na svijetu, kojem prisustvuju milijuni ljudi.
- ◆ Osim plaža, Rio je poznat po golemom kipu Krista Otkupitelja na vrhu planine Corcovado, jednom od novih sedam svjetskih čuda.
- ◆ Amazona, druga najduža rijeka na svijetu (nakon Nila), protječe kroz Brazil.
- ◆ Brazil čini golemi trokut na istočnoj strani Južne Amerike, s obalom dugom 7.400 kilometara uz Atlantski ocean. Graniči sa svim južnoameričkim državama osim Čilea i Ekvadora.

Kazalo

<i>Dragi voditelji subotnje škole</i>	<i>3</i>
---	----------

Čile

Trogodišnja misionarka	5
Snaga Neba	8
Nestala tava	11
Bog sve čuje	14

Brazil

Dovođenje obitelji u crkvu	17
Pljeskanje za Isusa	21
Okupljanje u garaži	24
Subota je posebna	27
Loše vijesti na televiziji	30
Novorođenče govori o Isusu	33
Dječakov najveći san	37
Život s Bogom je dobar	40
Vjerni dječak s Amazone	43
<i>Činjenice iz misije</i>	<i>48</i>

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com